

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. I. De absoluta necessitate devotionis cuicumque intrare volenti
regnum Dei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

que abjecto suo non arrident genio, putantes, se jus habere, eod quod devoti sint, contemptim adhibendi viros quosque honoratissimos, ita ut difficillima sit cum ejusmodi hominibus & impossibilis ferme conversatio: Et quantum ad me, fugio ipsorum congressum, quantum mihi licet, eod quod, unico verbo, non fidam ipsis velut hominibus nullius valoris.

Hoc erat discerpere unguibus novi devoti viscera, qui ut illatum dissimularet dolorem, respondit his omnibus admodum acriter, quantumvis verissime. Miror, qua ratione audeas dicere, quod pudeat te declarare te publice servum Dei, dum te tuique similes non pudet declarare vos palam servos diaboli: an enim ignoratis, abominandam hanc bestiam nuncupari in Evangelio principem mundi. Imo omnes ij, qui assecras agunt mundi, & ipsius vivunt legibus, profitentur se fideles subditos esse diaboli; & adhuc ex eo gloriantur, volunt

que audire Viri honorati: & quantum ad me, tam probrosam, tamque despicabilem aestimo ipsorum conditionem, ut malle agere Carnificis vernam ac famulum.

Ultimum hoc Verbum offendit altetum acerrime, nec ultra aures dare poterat loquenti; sed totus ira percitus exclamavit: Desine, nec quenquam offende, non ego sum homo ejusmodi assuetus insultibus: Si ego . . . . . videbam bene, adjicere ipsum armis manum, & horrendam inter illos fore stragem; mox igitur me interposui, ut ab invicem separarem ipsos. Illi lustres Domini, inquebam, habeo, quod vobis dicam, non levis momenti, in Nomine Regis, (intelligebam autem magnum Regem Regum) ad haec verba mox ambo se continuerunt: Siquidem loqui nobilibus in nomine Regis, est illis illic occludere os, & aures recludere: Siluerunt igitur, in quiete me auscultaturi. Et ecce, quid ipsis dixerim.

ARGUMENTUM.

De absolutâ necessitate devotionis, cuicumque intrare volenti Regnum DEI.

ARTICULUS I.

Domini mei, nescio, an explorata sit vobis magna Majestatis suae erga vos tum affectio, tum existimatio; hinc ex mandato, & in nomine ipsius

certos vos facio, quod is amet vos, suos velut filios, secumque statuerit cuilibet vestrum imponere coronam. Egregia sanè promissio, mox inquit mihi duorum unus, Dddd 3 in.

interpellans me; optarem illas tam esse certas, quam sunt magnificæ; Verùm nimium quid dicis, ut tibi facias adhiberi fidem, & tantum vobis non est fiducia, ut illas expectemus.

DEUS est
Rex magis
magnificus
& munifi-
cus cunctis
Regibus
terrarum.

Verum est, fatebar ipsi, si loquerer de Rege terreno, habiturum te rationem dubitandi; siquidem cor illis tam amplum non est, ut externos velut suos amet filios: Et dein, non tam multiplices sunt illis coronæ, ut omnibus, quos amant, coronas possint imponere. Sed dico vobis adhuc plùs, quam credatis. Loquor vobis de magno Rege Regum, & de supremo cæli Emphyrei Monarcha, coram quo omnes Reges terræ minores sunt minimo atomo. Ipse est, de quo loquor, & in nomine ipsius certos vos facio, quòd amet vos, velut proprios suos filios, quòdque unicuique vestrum intendit imponere coronam: Et vos, qui credere id non potestis de Rege aliquo terreno (eòquòd promissiones hæc videantur vobis nimis splendida, nimisque magnificæ) minimè debetis dubitare de his quæ majores sunt absque comparatione; siquidem tam certæ sunt, ut totidem sint articuli fidei, qui credendi vobis sunt sub multâ damnationis aeternæ.

Est articulus fidei, quòd Deus, qui magnus est Rex Regum, sit verè Pater vester, vòsque aspiciat, vòsque amet velut proprios suos

filios: Ipsemet vobis tribuit confidentiam compellendi indies ipsum hoc nomine, & petendi ab eo regnum ipsius: *Pater noster qui es in calis: Adveniat regnum tuum.* An dubitare potes de veritate horum verborum cum ipsemet pronuntiaverit illa, nostròque inseruerit ori? An diffidere potes certitudini promissionis ipsius?

Est articulus fidei, quòd amet te amore tam vehementi & accensissimo, ut omnium terrenorum Patrum amor, non sit nisi gelu & frigus in comparatione: Nam quale cor patris amare potest, sicut cor patris tui cælestis? Et quòmodo magis amare te possit, quam sacrificando propriam vitam suam pro te, & tolerando amore tui configi se Cruci? Hoc nunquam videmus, fecisse aliquem Patrem pro filijs suis. Jam articulus est fidei, ipsum hæc ratione, hæcque mensurâ amare te: ipse est mortuus pro te, ita, pro te ipso; dico, pro propriâ personâ tuâ in particulari. Et posthæc dubites, an Majestas ipsius infintra te verè amet velut suum filium? O si aliquis Rex terrenus te amaret eò usque, quantum tibi foret gaudium; & tamen hoc nihil esset tui intuitu felicitatis!

Est insuper articulus fidei, quòd intendat unicuique vestrum imponere coronam, & desideret possidere vos illam in omnem aeternitatem

Certitudo,
habere nos
Deum, qui
nos amet
velut filios
tatem

ten, &
sunt nobis
milit reg-
num suum.

tatem: De hoc dubitare non potestis; propterea enim ex nihilo fecit vos idoneos ad possidendum illam per creationem; propterea ex indignis, cujusmodi eratis ad illam possidendam velut filij Adæ, reddidit vos dignos, suos vos faciens nasci filios per sacrum Baptisma; propterea, cum obrutos vos videret innumeris debitis, & constitutos sub servitute peccati, solvit omnia debita vestra, vobisque acquisivit sui pretio sanguinis regnum æternum, quod vobis deliderat impertiri. An dubitatis, ipsum verè rem velle, pro quâ & tanta fecit, & tanta pertulit? Profectò, an minimum quid vos faceretis pro te, quam non velletis? Bene nòstis, quòd non. Nonne igitur meritò ab initio dixi, habere me res magni momenti vobis dicendas in nomine Regis? Nempe, quod amet vos vehementer, & intendat cuilibet vestrùm imponere coronam?

Substiti hic & aspexi generosos hos juvenes, qui contentissimi mihi videbantur auspiciatâ suâ forte; non jocabantur, nec cavillabantur ampliùs circa ea, quæ devotionis sunt, sed paratissimo erant animo; unde videns, iudicio meo ipsos esse dispositos ad recipiendam compositionem ratione habitæ suæ controversiæ, adjeci. Certus sum, Illustres Domini, vobis non esse cor tam ignavum, quin aspiretis ad ingentem hanc felici-

tatem; sed probè nòstis, nonnisi solos devotos fruituros illâ, omnésque, qui devoti non fuerint, illâ fore privandos in æternum.

Quòmodo, Devoti? Respondit subasperè is, qui ab initio tam acriter oppugnaverat devotionem: An mihi persuadeas, daturum olim Deum regnum suum hominibus tam abjectis & despiciatis, quales sunt devoti? Viròsque honoratos, qui sine comparatione majoris sunt valoris, ipso fore privandos? Non possum hoc credere. Si sapiens mundi politia nunquam imponat coronam vertici alicujus hominis, quem omnes aspernantur; Numquid sapientia infinita Dei sui ipsius imminueret existimationem, si id ipsum faceret? Volebam quandoque legere certa devotorum opera, animi relaxandi gratiâ; Sed nihil inveni nisi figmenta, puerilitates, crepundia, nugas infantiles, tolerandum adhuc foret, si nonnisi ibi ridicula invenissem; sed observavi hypocritas, falsos dolos, & malæ opera fidei: Ast qui, omnia simulationis illorum detegerat arcana; O Deus, quantas inveniret abominaciones! si non interpellassem ipsum, nondum secisset finem; sed illicò ipsum cohibui: Quid inquis, Domine? Illi, de quibus tuus est sermo, non sunt devoti, sunt impij; optimè novi, non paucos numerari in mundo devotos falsos; sed falsum aurum, non est aurum, falsus devotus non est devotus; ne

com-

Nonnisi enim devota dignæ sunt regna in æternum, quamvis mundus contemnat ipsas.

commisceas falsam monetam cum bonâ, nec confundas devotionem falsam cum verâ : Relinquo hic devotos falsos, qui idonei non sunt nisi ad deturpandum virtutem, quique satis contemni non possunt.

Quinam
devoti ap-
pellandi
sunt.

Loquor igitur solùm de veris devotis, qui tales sunt absque hypocrisis & simulatione ; loquor de devotione, quæ est absque fuce & absque fraude, cui alius non est scopus, nec intentio, nisi placendi Deo, nec cura alia, nisi cognoscendi omnes ipsius voluntates, ad perficiendum illas : Loquor de verâ pietate nobilium animarum, quæ, cum vecordix impurant, servire alteri, quàm Deo, se tantò magis credunt sublimatas, quantò magis abjectæ sunt coram infinitâ hâc Majestate, magisque subjectæ in omnibus divinæ ipsius voluntati. Loquor de constanti resolutione cordis generosi & verè fidelis Deo suo, quod omnem suam fidem devovere novit divino ipsius verbo, abs eo, quod interroget, quid dicet mundus ; quod collocare novit omnem suam confidentiam in magnificis ipsius promissis, quia aliquid exspectet illius, quod ipsi mundus, vel id, quod fortunam vocamus, ipsi possit promittere ; quod tandem aspicere sub pedibus novit cum contemptu omnem hanc apparentem gloriam, omnemque hanc veram vanitatem, ad quam totus aspirat & suspirat mundus, quodque in mente suâ tolera-

re minima non possit, nisi ea, quæ ad cælos tendunt, desideria.

Ecce devotos & devotionem, de quibus mihi sermo est, quando dico, nonnisi solos devotos possessuros regnum æternum Dei : Vellet is illud impetiri omnibus suis filiis, eòquod ipsos vellet verè esse devotos. Sed major ipsorum pars privabuntur illo, eòquod non solum non velint esse devoti, sed insuper contemnant & persequantur eos, qui sunt, gloriantes adhuc de eo, quod devoti non sint. Judica, an meritò proscindas veros devotos tanto contemptu ? An æquum insuper sit, non æstimare, nisi eos, qui contemnunt Majestatem Dei, dum confunduntur declarate sese ceu servos ipsius ?

Benè video, confessus est mihi, satis congruere ea rationi, quæ dicis : Hinc aspiciens devotionem & devotos sub speciosâ, quam tribuisti illis, formâ, contemnere nollem ipsos : Nihilominus nomen hoc devoti tam infame est in mundo, ut vix portare id quisquam velit. Nemo est, qui haberi non velit vir bonus & honoratus in mundo ; sed qui devotus velit audire, vix invenies : Et si qui compellentur hoc nomine, plerique affectos se credent injuriâ.

Unde hoc est, interrogavi ipsum, nisi ex falsâ quâdam opinione, quâ præoccupatur mundus, dum credit, abjectum quid esse & contemptibile in nomine devoti, quod

Falsi devoti
& perfectiores
veræ devotionis
sunt æqualiter
damnabiles.

Tertullianus
de Apolog.
c. 1.
Unde si quis
quodammodo
in tam
despecta
sit apud
munda

Tertullia-
nus Apo-
log. c. 2.si devot
persecu-
es veru
otionis
t aqua
t dam-
ilci.Unde sic
quod no-
men devo-
ti tam de-
despicibile
sit apud
mandanos;

quod probrosum sit portantibus illud? Ecce nos hac in parte iterum devolutos ad tempora Tertulliani, qui conquerebatur in suo Apologetico de eo, quod idololatram conceperint tam ingentem horrorem erga nomen Christiani, ut, quasi certissimi forent, enormissima quæque crimina in Augusto hoc nomine esse inclusa, satis fuerit, convinci quanquam de eo, quod illud portet, quatenus ad sævissima quæque condemnari posset supplicia; non judicabant necessarium, inst. tuere examen circa crimina, quæ commiserint; imò potius Trajanus Imperator prohibuit, ne ejusmodi examen institueretur; sufficiebat, confiteri ipsos, quod portarent hoc nomen: Jam confitebatur id libenter; non opus erat cogere ipsos ad confitendum crimen tam speciosum, de quo potius gloriabantur summè; sed cruciabantur, ut tormentorum vi illud abnegarent; & si solum ab ijs obtinere poterant ejusdem abnegationem, jam ab omni proorsus absolvebantur roatu. Dicendum igitur est, ipsorum nomina, solum fecisse ipsorum crimina: *Solius nominis crimen est, quis nominum reatus*: Quæ justitiæ hæc

est forma, interrogabat ipsos Tertullianus, si aliud in me non est crimen, nisi meum nomen? dicitis mihi, unde nomina contraxerunt culpam, ut supremo effici mereantur supplicio? Indagate circa meam personam; si inveneritis crimina, quorum reus sum, punite illa; sed parcite meo nomini, quod est absque noxâ.

Dolendum sanè est, quod nostræ ætatis Christiani ita formè adhibeant nomen devoti, sicut temporibus illis, Christiani nomen adhibebant pagani: persecutione afficiuntur devoti, non propter crimina, quæ committunt, sed propter nomen, quod circumferant: Innocentes forent, si devoti non audirent: *Si damnas, cur non inquis?* an sufficit portare nomen Innocentis, ut reus quis sit & crimini obnoxius? si judicas, devotum dignum esse summo contemptu, cur prius non indagas circa crimina, quorum est reus, quibusque tam severam promeritus est pœnam?

Placet mihi reposuit, instituamus mox hanc informationem, & videamus, an non meritò contradicatur devotis, & omnibus ipsorum devotionibus?

Mundus
hodie ad-
hibet no-
men devo-
ti sicut o-
lim Gentiles
nomen
Christiani.

